

เทศน์อบรมพระและฆราวาส ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพ

เมื่อค่ำวันที่ ๑๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ถ้าจิตลง อะไรในสามโลกธาตุทำลายไม่ได้

นี่เป็นพระบวชใหม่ทั้งหมดเธอ (ครับ) บวชถ้าได้ตั้งใจปฏิบัติตามหลักธรรมวินัยของการบวชจริงๆ ก็เห็นผลประจักษ์ใจ อยู่ที่ไหนก็ชุ่มเย็นใจ ยิ่งท่านผู้บวชเข้ามาเพื่อจะแก้กิเลสโดยถ่ายเดียวด้วยแล้ว อยู่ในป่าในเขาลึกลับเท่าไรยิ่งสบายๆ พอเข้ามาเกี่ยวข้องกับคนนี่เหมือนกับมาเจอข้าศึก นี่พูดตามหลักความจริงของผู้หนักแน่นในธรรมเพื่อความพ้นทุกข์ ได้เห็นแต่ป่าแต่เขาที่สงบงบเจียบ สะดวกสบาย การอยู่ การพักผ่อนหย่อนตัว การขบการฉัน เรียกว่าเขียมๆ ทั้งนั้น อิริยาบถทั้งสี่อยู่ด้วยความสงบ สัจ อันนั้นเห็นผลประจักษ์ใจ

เวลาไปอยู่ในที่เจียบสัจจริง ๆ แล้วนี่ เวลาเรานั่งภาวนา เราเริ่มต้นภาวนาที่แรกนี่นะหัวใจทำงานอยู่ภายในเสียงดังตบตบๆๆ คือมันเจียบขนาดนั้น แล้วจิตใจก็เจียบจากอารมณ์ทั้งหลายด้วย เสียงภายนอกก็เจียบอะไรก็เจียบ ภายในจิตใจก็เจียบ เวลานั่งเริ่มจะภาวนาจะได้ยินเสียงหัวใจทำงานตบตบๆๆ อยู่อย่างนั้น ทีนี้พอเราเริ่มทำงานทางจิตตภาวนาแล้วสิ่งเหล่านั้นก็หายไป เจียบ ทีนี้เวลาจิตลงถึงขั้นละเอียดสุดนี้แม้แต่ร่างกายก็ไม่หายไปเลย ประหนึ่งว่าร่างกายไม่มี เหลือแต่ความรู้ที่สว่างไสวครอบคลุมหมด ร่างกายเหมือนไม่มี ความว่างมันครอบคลุมไปหมด นั่นละผลแห่งการภาวนาเป็นอย่างนั้น

พระพุทเจ้าท่านทรงสั่งสอน สำหรับพระบวชใหม่จะต้องได้รับพระโอวาทนี้ทุกๆ องค์ไปไม่เว้นแม้องค์เดียว พอบวชแล้วก็ รุกขมูลเสนาสน์ นิสสัย ปุพฺพชชาติตถ เต ยาวซีวี อุตฺตสาโท กรณียโย บรรพชาอุปสมบทแล้วให้ท่านทั้งหลายไปอยู่ตาม รุกขมูลร่มไม้ ในป่าในเขา ตามถ้ำเงื่อมผา ป่าช้าป่ารกชัฏ ที่แจ้งอัฟโภกาส ซึ่งเป็นสถานที่สะดวกสบายในการบำเพ็ญธรรม ปราศจากสิ่งรบกวน ขอให้ท่านทั้งหลายอยู่และบำเพ็ญในสถานที่เช่นนั้นตลอดชีวิตเถิด พระโอวาทอันนี้ได้รับทุกองค์พระเรา

แม้อุปัชฌาย์จะไม่ชอบอยู่ในป่าในเขาก็ตาม แต่พระโอวาทข้อนี้เป็นหน้าที่ของพระอุปัชฌาย์โดยตรงจะต้องสอนสังฆวิภาริกผู้บวชใหม่ คือถ้าเราฟังตั้งแต่โอวาทของท่านเราไม่ได้ปฏิบัติตามเราก็ไม่เห็นผล เพราะโอวาทสอนนี้เพื่อให้ปฏิบัติตาม และเพื่อผลจากการปฏิบัติตามนั้นจะปรากฏเช่นไร ไปอยู่ในร่มไม้ในป่าในเขา เช่น รุกขมูล รุกขมูลมีหลายประเภท ผู้ออกบำเพ็ญ รุกขมูลร่มไม้จะได้สัมผัสสัมพันธ์กับการอยู่ในป่าในเขา ในที่ต่างๆ ซึ่งเป็นป่าเป็นเขาร่มไม้ที่ไหนๆ ความสัมผัสสัมพันธ์ของจิตของกายจะต่างกันมากทีเดียว

ถ้าอยู่รุกรวมไม้ธรรมดาก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง นั่นเป็นขั้น ๆ รุกรวมในป่าในเขาจริง ๆ เต็มไปด้วยสัตว์ด้วยเนื้อเสื่อร้ายประเภทต่าง ๆ มีได้ทั้งกลางวันกลางคืน นั่นเป็นประเภทหนึ่ง เป็นการเตือนจิตใจไม่ให้พลั้งเผลอในทางความพากความเพียร หลักยืนพื้นซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญก็คือสติ เวลาไปอยู่ในสถานที่สำคัญ ๆ จำเป็นจริง ๆ แล้วสติกับจิตจะปราศจากกันไม่ได้เลย สติกับจิตจะจับกันติดแนบไปเลย ทีนี้เมื่อสติติดแนบกับจิต จิตก็ไม่สามารถที่จะคิดออกไปหาเรื่องราวหาพิเคราะห์หาไฟหาก็มาเผาตัวเอง เพราะความคิดนี้เป็นภัย หมายนั้นหมายนี้ ยิ่งกลัวผีคิดแต่เรื่องผีทั้งนั้น กลัวอะไรคิดแต่เรื่องอันนั้น มันกลัวอะไรก็ไม่ทราบนะ กลัวเท่าไรยังชอบคิด

หัวใจของเราที่มีนั่นคืออย่างนั้นนะ ว่ากลัวผีคิดแต่ผีนั้นแหละ ไม่ได้คิดอะไร กลัวผีหากคิดแต่ผี ไม่ได้อยู่ในป่าซำก็ตามคิดกลัวแต่ผี ยิ่งให้ไปอยู่ในป่าซำด้วยแล้วนี้ โหยตายเลย เป็นผีเต็มตัว เป็นไฟทั้งกองเผาไหม้ตัวเองตลอดเวลา นี่ละความคิดมันเผาไหม้ตัวเอง คือความคิดความปรุงมันหลอกตัวเอง ท่านเรียกว่าสังขาร สังขารชั้นธเรียกว่าชั้นธล้วน ๆ อย่างนั้นคือชั้นธของพระอรหันต์ ชั้นธของคนที่มีกิเลสนี้เป็นเครื่องมือของกิเลสได้ดี เป็นเครื่องใช้คิดปรุงเรื่องอะไรหลอกได้อย่างสะดวกสบาย ไปอยู่ในป่าในเขายิ่งสนุกหลอกเจ้าของ ว่าเป็นสถานที่น่ากลัว ไม่มีอะไรก็กลัว กลัวลม ๆ แล้ง ๆ จากความคิดของตัวเองนั้นแหละ

นี่พูดถึงเรื่องนักภวานา เล่าให้ท่านทั้งหลายที่ยังไม่ได้เข้าในป่าในเขา ไม่ได้สัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งเหล่านี้ จะไม่รู้เหตุดีเหตุร้ายผลดีผลชั่วอะไรจากจิตใจดวงนี้เลย ถ้าได้มีการควบคุมกันโดยถือความกลัวเป็นสำคัญ เมื่อความกลัวมีมากสติต้องมีมากติดแนบกับจิต เมื่อสติติดแนบกับจิตแล้วความคิดความปรุงจะไม่ออกไปหลอกเจ้าของให้เกิดความสะดุ้งกลัว หรือหวาดเสียวต่าง ๆ จิตจะค่อยสงบลง ๆ เพราะสติเป็นสำคัญ พอผลอสตินี้ความคิดปรุงสังขาร สังขารนี้เป็นสังขารสมุทัย เป็นเครื่องมือของกิเลส ท่านว่า อวิชชาอปจฺจยา สงฺขารา เห็นได้ชัดในเวลาสังขารคิดปรุงนี้ได้แก่ความผลอสติ

สติเป็นมรรค สติเป็นธรรมเครื่องแก้กิเลส สติควบคุมความคิดความปรุงก็ไม่ออก กิเลสก็ไม่เกิด เวลาสติเราแน่นหนามั่นคงเท่าไร เอา ให้ไปอยู่ในป่าลึก ๆ ครั้งแรกมันกลัวมาก เอา ๆ กลัวมากก็ให้มาก สติกับจิตให้ติดกันตลอดเวลา ไม่นานจิตจะค่อยสงบตัว ๆ เพราะสติเป็นผู้คุ้มครองรักษาดี จากนั้นจิตจะเข้าสงบได้ ขณะก่อนมันกลัวมาก เวลาสติเข้าควบคุมจิตใจรักษาภัยให้ใจ ไม่ให้คิดไปหลอกตัวเองเรื่องนั้นเรื่องนี้ มีเรื่องเสื่อเรื่องผีเป็นต้น จิตก็สงบเข้าไป ๆ เพราะสติดี

จากนั้นมาจิตก็สงบแน่วลงไปเลย สถานที่นั้นซึ่งเรากลัวแต่ก่อนต่อมาจากนั้นไม่กลัว เพราะจิตต่างหากเป็นผู้หลอกหลอนให้กลัว พอสติควบคุมจิตให้ดีเรียบร้อยแล้ว

จิตก็ไม่คิดปรุงออกไปเพื่อหลอกตัวเอง จิตก็ไม่กลัว นอกจากจิตไม่กลัวแล้วยังได้รับการอารักขาจากสติด้วยดี ก็ยังเข้าสู่ความสงบเย็นใจ เมื่อสงบเต็มที่แล้วอยู่ในสถานที่น่ากลัวมากๆ แต่ก่อน แต่ในขณะที่จิตได้รับการอบรมรักษาด้วยดีโดยสติเป็นเครื่องกำกับ แล้วจิตจะมีความสงบเย็นขึ้นไป เกิดความอาจหาญชาญชัยขึ้นมาไม่กลัวเลย สถานที่ที่เคยกลัวกลับไม่กลัวและกล้าหาญชาญชัยขึ้นในเวลานั้น เพราะอำนาจของสติเป็นเครื่องป้องกันจิตใจได้ดี

นักภavanaเท่านั้นถึงจะรู้ได้ชัดเจนในเรื่องเหล่านี้ ถ้าอ่านตั้งแต่ตำรับตำราแต่แบบแต่แผน ตำรับตำราท่านไม่กลัวท่านไม่กล้าท่านไม่มีอะไร แต่ผู้ไปอ่านนั้นซิติความหมายเข้ามาได้อย่างไรๆ นั้นเอาความหมายออกมาจากตำรับตำรา ที่นี้เวลามาปฏิบัติตัวแทนที่จะเอาความหมายอันดีงามอันเป็นธรรมมาปฏิบัติต่อตนเอง กลับกลายเป็นเอาความหมายนั้นเป็นโลกเป็นกิเลสไปเสีย เรียนมากเรียนน้อยเท่าไรก็ไม่มีความหมายไปสถานที่น่ากลัวกลัวเหมือนคนธรรมดาที่เขาไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนมา เช่นได้สัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งใดความหว่นความไหวของจิตใจก็พอๆ กันกับคนที่เขาไม่ได้ศึกษา นี้เพราะศึกษาเรียนเฉยๆ ไม่ได้ปฏิบัติ แต่เวลาได้ปฏิบัติแล้วต่างกัน

ทั้งเรียนทั้งปฏิบัติ ผลแห่งการปฏิบัติให้มีความสงบเยือกเย็น จิตใจสว่างามฝั่งผาย สง่าอยู่ภายในตัวเอง อยู่ในท่ามกลางที่โลกเขาสมมุติว่าเป็นที่ไม่ปลอดภัย เช่นเป็นสถานที่อยู่แห่งสัตว์ร้ายทั้งหลายอย่างนี้เป็นต้นก็ไม่ได้กลัว เพราะธรรมคุ้มครองจิตใจเย็นสบาย แล้วจึงได้ผลอันดีงามในสถานที่เช่นนั้นผิดกับสถานที่ทั้งหลายอยู่มากทีเดียว นี่ละการบำเพ็ญ ที่ท่านสอนให้อยู่ในป่า รุกขมูลเสนาสน์ ถ้าปฏิบัติตามพระพุทธรเจ้าสอนจริงๆ จะเห็นผลประจักษ์โดยลำดับลำดับ เพราะนี่เป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้ว ไม่เคยหลอกหลวงโลก ไม่ว่าธรรมบทใดบาทใดชั้นใดภูมิใดของธรรมที่ทรงแสดงสอนโลก เป็นธรรมที่ถูกต้องแม่นยำ เมื่อเรานำมาปฏิบัติตามนั้นเราจะเห็นผลประจักษ์ใจโดยลำดับลำดับทีเดียว

ผู้ปฏิบัติกรรมฐานเพื่อมรรคผลนิพพานจริงๆ ความอาจหาญชาญชัยจะมีกับผู้นั้น สถานที่ใดที่น่ากลัวมากยิ่งบุกเข้าไปอยู่ที่นั่น เพื่อจะทดสอบกันระหว่างกิเลสกับธรรมมันจะไปต่อสู้กันในสถานที่เข้าใจว่ากลัวๆ นั้นแหละ พอธรรมกับจิตได้แก่สติกับจิตติดแนบกันโดยลำดับอยู่ในสถานที่นั้น แล้วจิตได้รับการคุ้มครองจากสติ จิตจะมีความสงบเย็นๆ ความกลัวอะไรๆ นี้ไม่มีๆ สุดท้ายเกิดความกล้าหาญชาญชัยขึ้นมาในสถานที่เข้าใจว่าน่ากลัวๆ แต่ก่อนนั้นแหละ กลายเป็นสถานที่กล้าหาญชาญชัยขึ้นมาภายในจิตใจ เพราะใจได้รับการคุ้มครองรักษาด้วยสติ นี่เป็นขั้นที่กลัวอย่างหนึ่ง การพิจารณากรรมฐานนี้มีหลายขั้นหลายภูมิ ผู้ที่ไม่พิจารณา อ่านธรรมดาตามตำรับตำรา

ท่านพูดไปกลางๆ ท่านไม่แยกแยะ ส่วนผู้ปฏิบัตินี้หากเป็นของสำคัญที่จะแยกแยะ
ในแง่ต่าง ๆ ของธรรมทั้งหลายออกมาปฏิบัติเพื่อประโยชน์สำหรับตนเองได้โดยลำดับ

อย่างที่ว่านี่ละแยกออกไปๆ ในเบื้องต้นก็น่ากลัวๆ อะไรก็น่ากลัวๆ ไปหมด
เห็นเสือก็เสือกทั้งตัวน่ากลัวไปหมด เพราะเราเป็นคนทั้งคน เห็นเสือกก็เป็นเสือกทั้งตัว วาด
ภาพออกไปถึงเสือกก็เป็นภาพเสือกทั้งตัว กลัวทั้งตัวคนเรา เวลาพิจารณาเข้าไปๆ แยก
ธาตุแยกชั้นเจ้าของว่าเป็นคนมันเป็นอย่างไร อะไรเป็นคน แยกออกไปตามเนื้อตาม
หนัง เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ แล้วเข้าไปอวัยวะภายใน เป็นสิ่งที่น่ากลัวน่ากลัวน่ารัก
น่าชังที่ตรงไหน มองแล้วไม่เห็น มีตั้งแต่ธาตุประเภทต่างๆ ซึ่งเขาอยู่ตามความจริงของ
เขา เราดูตามเป็นจริงก็ถอนออกมาสู่จิตที่เป็นความจริง แล้วจิตก็ผ่านไปไม่กลัว ในชั้น
พิจารณาเรื่องกลัวเรื่องกลัมน้อยอยู่กับชั้นอสุภะอสุภัง ว่าสวयว่างาม ว่าไม่สวयไม่งาม ว่า
น่ากล้าน่ากลัว น่ารักน่าชัง มันอยู่ในชั้นนี้ของผู้ปฏิบัติธรรม

ที่นี้การปฏิบัติเมื่อผ่านชั้นร่างกายนี้ไปหมดแล้ว สุภะก็ไม่ปรากฏ อสุภะอสุภังไม่
มี ความที่ว่าน่ากล้าน่ากลัวในเรื่องร่างกายก็หมดไป ที่นี้พอเกิดขึ้นมาก็กลายเป็น อนิจจัง
ทุกขัง อนตตา เกิดขึ้นมาเกิดกับดับพร้อมๆ เรื่องอสุภะอสุภังผ่านไปเลยๆ สุดท้าย
ร่างกายก็ไม่มี โลกนี้กลายเป็นโลกว่างไปหมดจากการพิจารณาตั้งแต่ขั้นเริ่มแรก ถือ
ร่างกายเป็นพื้นฐานแห่งการพิจารณา เมื่อพิจารณาอันนี้ชำนาญเรียบร้อยแล้วมันก็
ไม่มีเขามิเรา มีหญิงมีชาย มีแต่ธาตุสี่ดินน้ำลมไฟ ทั้งเขาทั้งเราเสมอกันหมด แล้วจะไป
ข้องแหวะกับอะไร มันก็เดินไปตามสายกลางไม่ข้องแหวะกับอะไร

จากนั้นก็เข้าสู่นามธรรม พิจารณาร่างกายจนกระทั่งหมด คำว่าหมดนี้เป็น
อย่างไร ร่างกายนี้ที่เราแยกอสุภะอสุภังอยู่ในชั้นนี้ พอผ่านจากนี้แล้วอสุภะอสุภังจะ
ไม่มี เกิดขึ้นมาดับพร้อมๆ เราจะพิจารณาว่าเป็นของสวยงามไม่สวยงามไม่ทัน
เพราะอารมณ์ของจิตอันนี้เกิดรวดเร็ว เกิดกับดับพร้อมๆ ที่นี้เรื่องอสุภะอสุภังความ
สวยงามไม่สวยงามผ่านไป ไม่มี เข้าถึงจิต แล้วกลายเป็นจิตอวกาศไปเลยที่นี้ มองดู
อะไรมันก็เป็นอวกาศเหมือนฟ้าแลบๆ ปรากฏรูปร่างใดก็ตามมันก็เป็นเหมือนฟ้าแลบ
เราจะแยกเป็นของสวยของงามไม่สวยงามไม่ทัน ชั้นของจิตที่พิจารณาไปแล้วเป็นอย่าง
นี้นี้ก็ปฏิบัติ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

ผู้พิจารณาอย่างเชื่องช้าธรรมดาจะเห็นอย่างละเอียดลออก ในทางเดินแห่ง
กรรมฐานเพื่อความพ้นทุกข์ จะเห็นได้อย่างละเอียดลออก จิตขั้นนี้พิจารณาอย่างนี้ ชั้น
นั้นพิจารณาอย่างนั้นเรื่อยไป จนกระทั่งถึงจิตไม่มีรูปมีนามแล้ว ร่างกายของสัตว์ของ
บุคคลเป็นอวกาศไปหมด ว่างไปหมด แล้วเราจะพิจารณาอะไรว่าเป็นอสุภะอสุภะ ว่าสวย
ว่างาม ไม่สวยไม่งาม พอตั้งดับดับไปพร้อมๆ เอาอะไรมางาม อะไรไม่งาม มันดับไป

พร้อม นี่ชั้นของจิตแห่งการพิจารณากรรมฐาน พอจากนี้แล้วก็มิตั้งแต่เหมือนแสง หึ่งห้อย เหมือนฟ้าแลบแพล็บ ๆ เกิดดับ ๆ จากนั้นก็หมุนเข้าไปหาจิต

เพราะออกจากจิต เวลาจิตยังหยาบอาการเหล่านี้ก็ออกมาส่วนหยาบ ๆ ว่าเป็น ของสวยของงามไม่สวยไม่งาม จากนั้นก็ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ต่อจากนั้นมีแต่เกิดดับ ๆ มันแสดงออกที่จิต ดับที่จิต ตามเข้าไปหาจิต นั้นละการพิจารณา พอถึงขั้นที่จิตกับ อวิชชาอยู่ด้วยกัน เมื่อมีอวิชชานั้นจิตก็หลงจิต หลงตัวเองและหลงสิ่งอื่น ไม่หลงส่วน หยาบก็หลงส่วนละเอียด ปล่อยส่วนหยาบส่วนละเอียดยังมันก็พิจารณาตามเข้าไป ตาม เข้าไปจนหมด ไม่มีอะไรเป็นกิเลส มาม้วนเสื่อกันที่จิต

อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารา อวิชชาคืออะไร เวลาพิจารณาเข้าไปแล้วอวิชชาก็คือ นางงามจักรวาล พอเข้าไปถึงจิตดวงนั้นแล้วจะสง่างามผ่องใสมากที่สุดทีเดียว นำอัศจรรย์ นี้ เรียกว่านางงามจักรวาล หลอกสติปัญญาที่ยังไม่สามารถจะแก้ตกได้เป็นอย่างดี ทีนี้ เวลาพิจารณาแล้วพิจารณาเล่าหลายครั้งหลายหนสิ่งเหล่านี้ก็พังลงไป อวิชชาปุจฺจยา สงฺขารา ที่ว่าเป็นนางงามของจิต ทำให้โลกหลงไปก็พังไปด้วยกัน ทีนี้ก็ไม่มียะไรงามใน โลกนี้ มันก็ว่างไปหมด ภายนอกก็ว่าง รูปเสียงกลิ่นรสเครื่องสัมผัสสัมผัสเต็มในโลกนี้ ว่างจากจิตหมด แม้ที่สุดอารมณ์ภายในจิตที่ทำความผูกพันแก่ตัวเองเพราะความคิด ความปรุงก็ว่างไปหมด ว่างไปหมด ทีนี้บริสุทธิ์ที่ตรงไหนล่ะ

เมื่อมันปล่อยไปหมดแล้วก็เหลือแต่จิตล้วน ๆ ท่านให้ชื่อว่าจิตบริสุทธิ์ ดังท่าน สำเร็จพระอรหันต์นั้น คือปล่อยหมดแล้วสิ่งอันนี้ ว่างหมด ปล่อย ว่างด้วยว่างด้วย ปล่อยไปหมด แม้ส่วนภายนอกว่างจิตยังไม่ว่าง พิจารณาเข้ามาหาจิตจนกระทั่งจิตก็ว่าง อะไรก็ว่าง ว่างเสมอกันหมด ทั้งภายนอกภายในตลอดทั่วถึง นั่นละคือจิตที่บริสุทธิ์ ถ้า ว่างข้างนอกยังไม่ว่างตัวเองก็ยังไม่บริสุทธิ์ เช่นเดียวกับเราไปอยู่ในห้อง ห้องนี้มันว่าง มันโล่งมันว่าง ห้องนี้ว่าง ใครไปดู ๆ ก็ว่าห้องนี้ว่าง ๆ ยิงให้เจ้าของที่เข้าไปยืนอยู่กลาง ห้องไปพูดว่าห้องนี้เป็นอย่างไร ห้องนี้ว่าง ๆ ถ้าผู้ละเอียดยิ่งกว่านั้นเข้าไปเป็นอย่างไร มันจะว่างอย่างไร เจ้าของไปยืนขวางห้องอยู่นั้นนะ ถ้าอยากให้ห้องมันว่างให้ออกมา พอเจ้าของโดดออกมาจากห้อง ห้องก็ว่างเต็มที่

ติดอย่างอื่นอย่างใดก็ปล่อยมา ๆ แต่ติดตัวเองก็เรียกว่าไปยืนขวางห้อง พอถอน ตัวเองออกมา ตัวเองก็ถอน ตัวก็รู้ตัวเอง รู้ภายนอก รู้ภายใน ทั้งจิตใจก็รู้เท่าทันไปหมด เรียกว่าว่างหมด ในห้องนั้นไม่มีอะไรอยู่ ในจิตนี้ไม่มีอะไรอยู่ ตัวเขาตัวเรา เป็นอัตตานุ กุฏิอะไรเหล่านี้ไม่มี ว่างหมด นี่ละที่ท่านสอนพระโมฆราชว่า

สุญญโต โลกั อเวกขสุสุ โฆฆราช สทา สโต
 อตตานุ กุฏิญฺจึ อุหจจ เอวํ มจฺจตุตโร สिया

เอวี่ โลกั อเวกษนุต์ มัจจุราชาน ปสฺสติ.

ดูก่อนโมฆราช เธอจงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่าว่างเปล่า ถอนอัตตานุทิฏฐิ ที่ถือว่าเป็นเขาเป็นเราซึ่งเป็นเหมือนกับก้างขวางคอนี้ออกเสีย จะพึงข้ามพ้นพญามัจจุราชเสียได้ พญามัจจุราชจะตามไม่ทันมองไม่เห็นผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอยู่อย่างนี้ พระโมฆราชก็บรรลุธรรมชั้นในธรรมบทนี้ละ เป็นพระอรหันต์ขึ้นมา ที่นี้ใครก็ตามเมื่อปฏิบัติตามโอวาทที่สอนพระโมฆราชนั้น พระโมฆราชก็มีกิเลส สอนกิเลสของพระโมฆราช ชำระกิเลสของพระโมฆราช เรานำมาชำระตัวของเรา เมื่อถึงที่สุดแล้วก็ เป็นโมฆราชเหมือนกันหมด

บรรดาพระอรหันต์นี้จะเรียกว่าโมฆราชเหมือนกันหมดไม่ผิด เพราะเป็นผู้ว่างเปล่าแล้วจากสิ่งทั้งหลาย ไม่มีอะไรเข้ามาแผ้วพานได้เลย นั่นสูญญโต โลกั พญามัจจุราชจะตามไม่ทันมองไม่เห็น จะไปเห็นอย่างไร เมื่อผ่านพ้นจากสมมุติคือความเกิดตายนี้ไปแล้ว ก็เป็นอย่างนั้น นั่นนักปฏิบัติ ท่านสอนพระโมฆราชให้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาอย่างที่ว่านี้

ใครพิจารณาตามที่ท่านสอนพระโมฆราชแล้ว ผู้นั้นก็เป็นพระโมฆราชขึ้นมาได้ทันทีทันใด สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาก็คือโมฆราชอรหันต์เหมือนกันหมด ไม่มีองค์ใดแปลกต่างกัน เพราะกิเลสประเภทเดียวกัน ละกิเลสประเภทเดียวกัน ถ้ากิเลสปิดหูปิดตา มืดมิดปิดตาไปหมดจนไม่มีอะไรว่าง มันมืดมิดไปหมด เปิดความมืดนี้ออกให้หมด จำขึ้นมาแล้วก็ เป็นพระโมฆราชเหมือนกันไปหมด นั่นละการปฏิบัติ

ธรรมพระพุทเจ้าเป็นธรรมสด ๆ ร้อน ๆ นะ แต่พวกเรานี้เป็นธรรมจืดชืด อ่านหนังสือสองหนเบื่อไม่อยากจะอ่าน ฟังหนังสือสองหนไม่อยากจะฟัง ถ้ากับกิเลสตัณหาลูกกรุงลูกทุ่งฟาดวันยังค่ำคืนยังรุ่งจนจะตาย เขาจูงแขนเข้าโลงผีจะตายแล้วยังไม่ยอม ปล่อยให้ไปเล่นลิเกละครสักหน่อยลูกหลาน ภูเล่นสักหน่อยแล้วภูจะกลับมาเข้าโลงอันนี้ มันจนลืมนะ ลูกหลานไปจับแขนจูงเข้ามา ก็พอตายแล้ว ยายตายแล้ว ตาตายแล้ว ทำไมจึงไม่เข้าโลง ภูยังเพลินเล่นกับโลกเขาอยู่ นั่นเห็นไหมละ ถ้าเรื่องของโลกมันเพลินขนาดนั้นนะ มันไม่รู้ตัว ตายก็ไม่รู้จักจะตายเมื่อไร ไม่สนใจ แต่ความชั่วช้าลามกขยันทำ ไม่นิยมว่าเป็นเพศเป็นวัยใดทำได้ด้วยกัน ชอบด้วยกัน เพราะกิเลสบังคับจิตใจให้ทำได้ด้วยกัน เมื่อธรรมเข้าไปชะล้างแล้วไม่ว่าหญิงว่าชาย เพศใด สะอาดสะอาดอันขึ้นมา บริสุทธิ์ได้เช่นเดียวกัน

เพราะฉะนั้นความบริสุทธิ์ของใจจึงมีได้ทั้งหญิงทั้งชาย ทั้งเพศนักบวชและฆราวาส มีได้ทั้งนั้น ท่านพูดยืนยันไว้ตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ รู้สมมุติโดยสมบูรณ์แล้ว สามารถบรรลุได้ ดังที่ท่านแสดงไว้ในตำรา ผู้บรรลุตั้งแต่อายุ ๗ ขวบก็มี ท่านผู้รู้สมมุติ

โดยทั่วถึงแล้ว สมมุติก็เป็นเรื่องของกิเลสรู้ทั่วถึงก็รู้ธรรมทั่วถึง แก่กันได้ เรื่องอรรถ เรื่องธรรมเป็นอย่างนั้น ขอให้พากันปฏิบัติ ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมสดๆ ร้อนๆ ไม่ใช่ธรรมจิตธรรมชืด อ่านแล้วจิตจางไม่ยากอ่าน ถ้าเป็นเรื่องลูกกรุงลูกทุ่งจนจะตาย จะเข้าโลงอยู่แล้ว ดึงออกมาเข้าโลงมันยังไม่ยอมเข้า มันเพลิน ให้พากันจำ

นี่เป็นข้อเปรียบเทียบ ถ้าเป็นเรื่องของโลกมันเพลินตลอด ตายก็ยังไม่อยากตาย เรื่องของธรรมมันไม่อยากภาวนานะ จะพานั่งภาวนา พอจะก้าวเข้าไปสู่ห้องพระอย่างนี้ โอ๊ย ร้องแหย้งๆ เหมือนเสียงหมาถูกฝน เป็นอย่างไรพวกเราไปตำหนิแต่หมาถูกฝน มันร้องแหย้งๆ โอ้เราถูกธรรมทันทันเข้าไปในห้องพระเสียงร้องแหย้งๆ มันเสียงใคร ถ้าไม่ใช่เสียงคนชู้เกียจชู้คร้านคือพวกเรานี้จะเป็นเสียงใครไป ถ้าใครขยันหมั่นเพียรให้ ห่างเหินจากเสียงร้องแหย้งๆ นั้นก็ให้ภาวนากันบ้าง เข้าใจไหมลูกหลานทั้งหลาย

หลวงตาก็ร้องแหย้งๆ มาพอแล้วแหละ จึงเอาเรื่องแหย้งๆ นี้มาเล่าให้ลูกหลาน ฟัง มันชู้เกียจชู้คร้านไม่อยากภาวนา ตีเข้าไปๆ ความชู้เกียจชู้คร้านคือกิเลส ตีกิเลสเข้าไป เมื่อธรรมบุกเบิกเป็นกุญแจเปิดประตูธรรมเข้าไปเรื่อยๆ มันก็ดูตึ่มๆ สุดท้ายภาวนาไม่หยุดไม่ถอย จนกระทั่งถึงนอนไม่หลับ ถึงขั้นมันจะไปจริงๆ ไม่อยู่นะจิตใจ เวลาชู้เกียจชู้คร้านภาวนานี้เหมือนจูงหมาใส่ฝน แต่เวลาได้อรรถได้ธรรมเข้าสู่ใจแล้วที่ นี้ไม่ว่าฝนตกฟ้าลงไม่สนใจ กิเลสมันไม่เห็นมองดูฟ้าดูฝน ฝนตกแดดออก มันพัน หัวใจตลอดเวลา การแก็กิเลสไปหาดูฟ้าดูฝน ฝนตกแดดออกทำไมกัน มันจะพันกัน หรือก็ชู้กันเข้าไป ที่นี้กิเลสก็ฟังได้ ฝนตกก็ฟังได้ แดดออกฟังได้กิเลส ให้พากันเข้าใจ เอานะ

วันนี้พูดธรรมะภาคปฏิบัติ เพราะมีพระท่านมาด้วย เลยเทศนาว่ากล่าวไป ทางด้านธรรมะสำหรับพระ ให้พระท่านไปปฏิบัติแล้วจะได้เห็นมรรคผลนิพพาน พูด เรื่องมรรคผลนิพพานเหมือนกับว่าอยู่คนละโลกนะปัจจุบันนี้ ธรรมะพระพุทธเจ้าเป็น สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วเหมือนกันหมดทุกกาลสถานที่เวล่ำเวลา แต่ผู้มาปฏิบัติ นี้มันจิตมันชืดไปโดยลำดับลำดับ มันจะเข้ากันได้อย่างไรกับมรรคผลนิพพาน ก็มีตั้งแต่ โพนรอกเผาหัวใจอยู่ตลอดเวลาตัวเอง ให้พากันจำ เอาละพอเท่านี้แหละ

เทศน์ต้อนรับบรรดาพระลูกพระหลาน ให้พากันพิจารณานะ เทศน์ย่อๆ วันนี้ เป็นอย่างไรละฟังเทศน์หลวงตา พากันฟังเข้าใจหรือเปล่าละ พระลูกพระหลานพากัน เข้าใจไหมละ เทศน์วันนี้เป็นอย่างนี้ เทศน์กรรมฐาน เราบวชมาเกสา โลมา นขา ทัน ตา ตโจ ก็ใส่เข้าไปบ้างซิ วันนี้จึงเทศน์เรื่องกรรมฐาน มีเกสา โลมาเป็นต้น ให้ลูกให้ หลานทั้งหลายได้ฟัง ไปเที่ยวกรรมฐานที่แรก โอ้ มันกลัวเหมือนกันนะ คือมันผ่านนี้ หมด ที่นี้เมื่อมันผ่านนี้หมดแล้วมันก็พูดได้หมด เราผ่านมาหมด สถานที่เช่นไรๆ ผ่าน

เช่นกล้วยเท่าไฉนเข้า ดัดเจ้าของ สถานที่กล้วย กล้วยทั้งวันทั้งคืน เพราะสัตว์ร้ายมีเสือเป็นต้นมืออยู่ตลอดเวลา กลางวันก็มี กลางคืนก็มี เพราะฉะนั้นมันถึงกล้วยทั้งกลางวันกลางคืน เมื่อมันกล้วยทั้งกลางวันกลางคืนก็ตั้งท่าตลอด นั่นละที่เป็นความเพียร สติจ้อเลย

ถ้าไม่ทำมันไม่รู้ณะ คิดดูเวลาเราภาวนาที่แรกมันกล้วยมากๆ จนจะตัวสั้น คือบังคับเข้าไปหาสถานที่น่ากล้วยมากๆ มันกล้วยจนจะตัวสั้น ก็เอาพุทโธนี่ละ ให้พุทโธๆ ไม่ให้ติด พุทโธนี่เลิศเลอ ไม่มีอะไรสู้พุทโธได้ ไม่ว่าเสือว่าช้างโจรมารอะไรที่ไหน ไม่อยู่เหนือพุทโธได้ พุทโธนี่เป็นธรรมล้นโลกล้นสงสาร ไม่มีอะไรล้ำสู้ได้ เอาพุทโธเข้ามาสู้ได้หมด สอนเจ้าของเข้าใจใหม่ละ เอาๆ พุทโธ อะไรจะมาก็ให้มันมา เอาพุทโธสู้เลย พุทโธถึยิบเข้าไปๆ สุดท้ายกล้วยชาญชัย มันเป็นได้นะ เราก็ไม่เคยคาดเคยคิด ถึงเวลามันกล้วยชาญชัยนี้จิตจะว่ากล้วยแข็งแแกร่งก็ได้ จะว่าอ่อนนิ่มไปหมดก็ไม่ผิดว่าอะไรมันเหมือนอันนั้น

เวลามันกล้วยชาญชัยจริงๆ แล้วสมมุติว่าขณะก่อนเรากล้วยเสือจนจะตายทั้งเป็น ทีนี้เวลามันกล้วยชาญชัยพอๆ แล้วให้เสือเดินเข้ามา มันจะเดินเข้าไปลูบคลำหลังเสือได้สบายในจิตนี้ แล้วเป็นที่แน่ใจว่าเสือจะทำอะไรไม่ได้เลย นั่นดูซินะ ขณะก่อนมันกล้วยจนตัวสั้น ขณะหลังที่ฝึกหัดจิตเป็นขึ้นมาเต็มทีที่แข็งแกร่งแล้ว ทีนี้ไม่ว่าอันตรายใดก็ตามคิดไปถึงอันตรายใดที่จิตนี้จะกล้วยไม่มีเลย เอาย่อยๆ เข้ามา สมมุติว่าเสือเดินดุ่มๆ เข้ามานี้จะเดินเข้าไปลูบคลำหลังเสือได้สบาย ไปไหนมาเพื่อน มันจะพูดอย่างสบาย นี้ละจิตดวงนี้ะฝึกได้เป็นอย่างนั้น

เป็นเราเป็น เคยเป็นแล้ว เวลากล้วยมากๆ ใครจะว่าบ้าก็ตาม จะว่าบ้าก็ได้ จะว่านักเหตุผลก็ไม่ผิด คือเราทำทุกสิ่งทุกอย่างจะมีเหตุมีผลมีสติปัญญาพิจารณาการกระทำของตนตลอด เช่นอย่างมันกล้วยมากๆ เอา จะตามความกล้วยให้เห็นกันวันนี้เนะ มันจะกล้วยขนาดไหน คือเวลาจะเดินจงกรมนี้เสือสองฟากทางจงกรมนี้มีแต่ตัวใหญ่ๆ มาหมอบอยู่สองฟากทางจะกินพระขี้ขลาดตัวนี้ แล้วมีองค์เดียวเสียด้วยเสือมันเป็นร้อยๆ นี้พูดตามความจริง มันวาดภาพหลอกเจ้าของ มองไปทางนี้ก็เสือหมอบเต็มมองทางนี้เสือหมอบเต็ม ทีนี้มันจะก้าวขาไม่ออก

เอาๆ ให้มันมากกว่านี้อีกเสือ คราวนี้ก็จะสู้เสือ เอาละนะที่นี้ เอา ให้ตัวใหญ่ๆ อยู่ที่นี่ จะเดินผ่านเข้าไปตรงนี้เลย เอาละนะที่นี้ ตัดสินใจปั๊บ..จิตนี้มันก็แปลกอยู่นะ มันแข็งแกร่งมาก ว่าอะไรเหมือนหินหักนะ หักอย่างนี้ต่อกันไม่ได้ ว่าอะไรแล้วเป็นอันนั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ พอว่าอย่างนั้นเอาไป เสือตัวไหนตัวมันใหญ่เดินบุกเข้าไป ไปหายเสีย มันไม่มี มันหลอกเจ้าของ เอา ตัวไหนมันใหญ่ สมมุติตัวใหญ่สุดตัวนั้นใหญ่บุก

เข้าไปหายเงียบๆ หนึ่งแล้วนะสองแล้วนะ ดูเจ้าของโกหกเจ้าของ ทะลุเลย เอา ถ้าหากมันไม่หายกลัวจะพุ่งเลย มันจะเข้าไปบ้านใดเมืองใดป่าใดก็ตาม เขาจะว่าบ้าก็ตาม เราตัดสินใจแล้วนะ เราต่างหาก ใครจะว่าบ้าไม่บ้าเราไม่เป็นบ้าจะเป็นอะไรไป บุกเลย

ที่นี้กล้าหาญชาญชัยว่าเสืออยู่ที่ไหนเข้าไปไม่มี หลอกเรื่อย ๆ เราก็จับเอาเรื่อย ๆ สุดท้ายกล้าหาญหมด ไม่มีอะไรกลัวเลย ที่นี้เมื่อไม่มีอะไรกลัวแล้วไปอะไร ไม่ไป กลับคืน มาอยู่สบาย ไม่มีอะไรกลัว พอจะแหย่บอกว่ากลัว เหนอ คำว่าเหนอคือจะเอาอีกเดี๋ยวนั้น ความหมายว่าอย่างนั้น

นี่ทำหมดแล้วใครจะว่าบ้าก็ตาม เราเดินบุกเข้าไป ตอนเวลาทำไม่มีใครรู้เรา นี่จึงได้มาบรรยายให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายฟัง ว่าเราเคยทำอย่างนั้นมาแล้ว ถึงคราวเด็ดมันเด็ดจริง ๆ เอาตายเข้าว่าเลย มันกลัวที่ไหนมาก เอา เข้าตรงนั้นเลย เข้าไปไม่มีอะไร มีแต่สังขารมันหลอกเจ้าของ ฟุ้ง ๆ มันไม่มีอะไร เลยมา ทำทุกอย่างฝึกเจ้าของให้รู้กลุมาของกิเลสที่มันหลอกเรา เมื่อทันมันแล้วมันก็หลอกไม่ได้

มันเป็นขั้นนะการพิจารณาจิต ขั้นธรรมดาเป็นอย่างนี้ เราต้องฝึกหนัก ๆ อย่างนี้ก็ทันกัน ไม่กลัวจริง ๆ เอา ให้เสือเดินมาเดินเข้าหาได้เลย เมื่อถึงขั้นมันกล้าหาญชาญชัยเต็มที่แล้วในจิตขั้นนี้ นะ ครั้นต่อไป ๆ พิจารณาเข้าไปจิตมันว่างเข้าไปวางเข้าไปสุดท้ายจะว่าสัตว์ว่าเสือมันไม่ทัน ภาพขึ้นมาเป็นรูปสัตว์หายเงียบ ๆ จะตื่นลมตื่นแล้งไปอะไร มันก็ไม่ทันได้กลัว ไม่ทันให้กล้าแหละ พอวาดภาพเสือขึ้นมาพบบันนี่เหมือนฟ้าแลบ พัดดับหมด ๆ มันก็ไม่กลัว มันเป็นขั้น ๆ นะ ถึงขั้นมันว่างหมดแล้วกลัวอะไร วาดอะไรขึ้นมาก็มีแต่ลม ๆ แล้ง ๆ มันไม่มีรูปมีภาพให้กลัว มันเป็นขั้น ๆ นะการพิจารณา ถึงขั้นมันว่างไปหมดแล้วมันไม่กลัว มันว่างหมดเลย

ท่านผู้รู้เร็วก็ดี สำหรับเรานี่นิสัยวาทนาหยาบมาก จึงต้องได้ใช้ความหยาบดัดกันอย่างเต็มที่ ผู้ที่ท่านรู้เร็วกว่าเราก็มิ ท่านไม่ได้ฝึกทรมานยากอย่างเรานี้มีเยอะ แต่เรามันยากมันลำบาก จะว่าคนหยาบหรือวาทนาหยาบก็ได้ จึงต้องเอาอย่างหนัก ถ้าหนักอย่างไรได้ผลนะ มันแปลกอยู่ ถ้าว่าหนักทำไม่ได้ผลก็ไม่เห็นมี ถ้าลงได้ตัดสินกันเอานะว่าเท่านั้นเลย มันจะขนาดไหน คอขาดขาดไปเลย เสือเดินมานี้จะเดินบุกเสือเลย นั่นฟังซิ อันหนึ่งกลัวจะตาย แต่อันหนึ่งมันเด็ดขาด เสือเดินเข้ามาจะเดินโดนเสือเลย นู่นเห็นไหมจิต นี่ละธรรมอยู่กับจิต มันก็ไม่กลัวเสือละซิ

อุบายวิธีฝึกทรมานตัวเองต้องใช้หลายแบบหลายฉบับ เอาแบบเดียวฉบับเดียวไม่ทัน ไม่ทันกับกิเลส แต่ต้องมีสติปัญญาตามนะ อย่าสักแต่ว่าทำ อย่าสักแต่ว่าตัด ตัดมันเฉย ๆ สติปัญญาไม่ทันมัน มันก็เป็นทำนองเผลอผอง เข้าใจไหม เราเคยพูดให้ฟังแล้ว ชื่อมันเผลอผอง อยู่ห้วยทรายด้วยกัน กฎมันก็ไม่อยู่ห่างนัก ห่างกว่าแผ่นนี้สัก

หน่อย แต่มันเป็นดงมันก็เหมือนห่างไกล เรานั่งภาวนา เณรนี้แกก็นั่งภาวนาอยู่ที่นั่น ต่างองค์ต่างนั่งภาวนา เพราะพระท่านไม่มีธุระอะไรกับใคร นอกจากวันประชุม อาจารย์ประชุมอบรมสั่งสอนเสร็จแล้วเลิกพร้อมกันไปเลย หายเงิบ นอกนั้นไม่มีที่จะมาคุยกัน สุ่มสี่สุ่มห้า

วันนั้นเรานั่งภาวนาอยู่ ประมาณ ๓ ทุ่มกว่า เรานั่งภาวนาเงิบ ๆ ฟังเสียงตุบอยู่ทางนี้ละ มันเหมือนอะไรตก เสียงตุบ เสียงดังด้วยนะ เสียงตุบเลย เอ้ มันเสียงอะไรน้ำเราก็งงไม่ว่าอะไร คอยฟังเสียงก่อน หากมีเหตุการณ์อะไรจะมีเสียงดังขึ้นอย่างไรจะมีผู้มาเกี่ยวข้อง ไม่นานก็ได้ยินเสียงพุ่มพิม ๆ ๆ อ้าวมีเหตุแล้วที่นี้ เราก็ออกเดินไป มันเป็นอะไรกัน บอกว่าเณรผองตกกุฏิ แล้วทำไมถึงตก ถ้ามันนะ คือมันอยู่ในห้อง นั่งภาวนาในห้องมันว่าง หัวคะมาลงพื้น มันเป็นอย่างไรตัดสินดานมัน ว่าอย่างนั้น ออกมาเฉลยข้างนอก มานั่งหมิ่น ๆ อย่างนี้ เอา ถ้ามันว่างมันตกเอง มันก็เอาจริง ๆ นั่งไม่นานฟังเสียงตุบ มันตกลงไปนั่น เป็นอย่างไรเณรผองตกกุฏิ ตกกุฏิอย่างไร ก็เลยเล่าให้ฟังว่าตัดสินดานเจ้าของ ความว่างเหงาหาวนอนมันเลยตัดเอาเสียตกกุฏิไป

มันเป็นอย่างไร ก็มานั่งหมิ่น ๆ อยู่อย่างนี้ ถ้ามันว่างให้มันตกไป มันว่างละชิมันก็ตกลงตุบลงไป อย่าให้ทรمانแบบนี้นะ แบบเณรผองเข้าใจใหม่ ให้ใช้สติปัญญาณะ ถ้าใช้แบบนี้มีเท่าไรตายหมด นี่ตัวอย่าง อยู่บ้านห้วยทราย พระมีพอดี เราไม่รับมากนัก ๗-๘ องค์ อยู่วัดห้วยทราย พอเหมาะพอดี ทั้งวันทั้งคืนมีแต่การประกอบความ پاکเพียรตลอด เดียวนี้มันเป็นวัดอะไรก็ไม่รู้แหละ มีผู้อยู่แทนนั้นแหละ มันคงจะเปลี่ยนแปลงไปมาก สภาพเดิมของเราที่บำเพ็ญภาวนามันสะดวกสบาย จัดไว้เรียบร้อยหมด แต่ต่อมานี้มันอาจจะระเกะระกะไปตามเจ้าของผู้ครองวัดนั้นแหละ ก็เลยไม่ได้เข้าไป พูดถึงเรื่องการตกกุฏิ อย่าไปทรمانแบบนี้นะ ถ้าแบบนี้แล้วตายนะจะว่าไม่บอกเณรผอง ว่างนอน มันตัดสินดานมัน ถ้ามันว่างให้มันตกมันก็ว่างจริง ๆ ซี้ ตกลงเลยเจ้าของไม่มีสติ

เป็นอย่างไรละฟังธรรมะพอได้คติบ้างหรือเปล่าลูกหลานนะ นั่งภาวนาฝึกหัดภาวนาตัดสินดานกิเลสความว่างเหงาหาวนอน มันฟาดเอาเสียตุมเลยเสียง เสร็จ ไม่ทราบใครแพ้วใครชนะ ก็กิเลสเหยียบหัวมันละมันถึงตก ถ้าสติปัญญาเหยียบมันมันจะไม่ว่าง

พระท่านเคยสั่งเพื่อนกัน พระองค์นี้แต่ก่อนท่านเป็นนักเลง สมที่ว่าท่านใจเด็ดท่านเป็นนักเลง นักเลงโตเหมือนกันนะ ที่นี้ท่านกลับตัวได้ รู้สึกเห็นโทษในความเป็นคนชั่ว เรื่องปล้นเรื่องจี้ใครนี่ไม่ถอยใคร ว่าฆ่าฆ่า ว่าฟันฟัน ไม่ถอยใครเลย เห็นโทษของตัวเองกลับมาบวชเป็นพระ มาบวชเป็นพระท่านก็มีนิสัยใจกล้าอย่างนั้นแหละ ไป

อยู่ในถ้ำ ท่านหาวิธีตัดท่านเหมือนกันกับแฉกรที่ตัดนั้นละ แต่ท่านไม่ตกเหว องค์กรนี้ท่านตัดอย่างนั้น ท่านไม่ตกเหว คือมันมีสองทาง ทางนี้ขึ้นมาเป็นทางเสือ คือคนอยู่นี้ถ้ำนี้มันเป็นเพดานถ้ำ แล้วเสียมันมานี้มันก็ขึ้นทางของมัน มันมานี้มันขึ้นทางของมัน ทางมันเข้าไปแล้วมันเป็นช่องอย่างนี้ มันไปนอนอยู่นั้น เวลามันจะออกหากินมันก็ออกเวลาตี ๓ ตี ๔ มันกลับเข้ามาขึ้นบนถ้ำ รู้เลยว่าเสืออยู่ประจำ พระท่านก็อยู่ที่นั่นไม่มีอะไรกัน

ทราบที่ท่านภาวนาถ้ำหากว่าเกิดฉุกเฉินมีเหตุปัจจุบันจิตท่านรวมได้เร็ว ถ้าฝึกธรรมดานี้ นั่งจนจะหลังหักมันก็ไม่รวม ท่านว่าอย่างนั้น ที่นี้ก็ตัด มันมีทางเสือขึ้นมาทางนี้เป็นเหว เราจะเอาทางไหน เอาทางเสือหรือเอาทางไหน ทางเสือเวลาเรานั่งอยู่นี้ เสียมันขึ้นมาเห็นเรามันอาจหลบหนีก็ได้ มันไม่เหมือนเหว เหวนี้เปลอเมื่อไรตายเมื่อนั้น ท่านว่า เอา..เอาเหว นั้นละท่านตัดท่าน เป็นนักเลงโตนะ ท่านก็ไปนั่งอยู่ตรงนั้นจริงๆ นี่เหว ถ้าเปลอให้ตกเลย ท่านว่าอย่างนั้น

ท่านนักเลง ใจเด็ด ที่นี้ถ้าเปลอให้ตกเลยตายเลย ไม่อาลัยชีวิต ว่าอย่างนั้น ถ้าไปทางเสือเสือนี้อาจจะหลบเราก็ได้ ถ้าอันนี้เปลอไม่ได้ตายเลย เอาอันนี้ท่านว่าอย่างนั้น เอาอันนี้เปลอไม่ได้ตายเลย โอ๊ย วันนั้นจิตรวมบั้งที่เดียวเลย มันกลัวมาก ก็นั่งหมิ่นๆ เปลอไม่ได้ ถ้าเปลอตกทันทีเลย สติยังดี แล้วจิตรวมบั้ง ท่านว่ารวมตั้งแต่ตี ๒ ถึง ๑๐ โมงเช้า ๘ ชั่วโมงใช้หมิ่นนั่งอยู่ พอลืมตาขึ้นมาอยู่กับเหว โอ้โฮ พิลึกพิลั่น มากลัวที่หลัง เวลาจิตถอนออกมาแล้วเหวอยู่นี้ พอลืมตาขึ้นมาจิตถอนออกมาแล้วมองดูนี้เหว โอ้โฮย มากลัวที่หลัง อยากจะโดดตามหลัง เวลานั้นอยู่ไม่เป็น นี่เป็นจริง ๆ

พระองค์นี้เป็นนักเลง ท่านเด็ดมาก ที่แรกอยู่ทางเสือก็กลัวว่าเสือมาเจอเราแล้ว มันจะหลบหนีเสีย อันนี้ไม่หลบ เปลอเมื่อไรเป็นตาย เอาๆ ตรงนี้แหละ ใส่ตรงนี้เลย ท่านจึงได้เห็นความเด็ดของท่าน เห็นคุณค่าของจิตที่เวลาจำเป็นจริงๆ มันลงไม่ได้ ท่านว่าจิตของท่าน เพราะฉะนั้นท่านจึงบอกชัด ๆ เลยว่าท่านอยู่ในถ้ำไม่ได้ ท่านไม่ได้อยู่ในถ้ำนะ กลางคืนท่านขึ้นไปอยู่บนเขา หลังเขา ไปนั่งอยู่ตามหิน เวลาเสียมานะ สมมุติว่าเจอ เสือพับจิตมันจะลงผิง เมื่อจิตลงแล้วอะไรก็ตามทำร้ายไม่ได้ อำนาจของจิตที่รวมตัวลงไปแล้วมีมากที่สุด ไม่มีอะไรจะกล้าทำลายได้เลย ท่านว่า

สมมุติว่าเจอเสือพับนี้จิตมันจะลงทันที มันได้ผลเวลาจำเป็นอย่างนั้น ถ้าอยู่ธรรมดามันไม่ค่อยลงท่านว่า ต้องไปหาตัดสันดาน ไปหานั่งอยู่ทางเสือมาบ้างอะไรบ้าง ท่านหากเป็นของท่านนะองค์นี้ ท่านนั่งอยู่ในถ้ำที่เสือขึ้นมา พอเสือขึ้นมาเวลาจิตมันไม่ลง มันทำไมเสียมันนานมานักหนา ท่านวิตกถึงเสือ เสือทำไมนานมานักหนา ตัวนี้มันคะนองมาก ท่านว่านะ ตัวดี ๆ เรากำลังว่า สักประเดี๋ยวได้ยินเสียงสวบ ๆ ขึ้นมา มันจะ

ขึ้นมาแล้วขึ้นบนถ้ำ ถ้าของเขาอยู่ข้างบน ช่องทางเสือเข้าอยู่ข้างบนนี้ มันมาขึ้น ขึ้นนี้ คนอยู่ที่นี่ ถ้ำข้างล่าง เขาไปข้างๆ เขาไม่มีอะไรกับเรา บางทีนั่งภาวนาอยู่เขาก็ขึ้นไปได้ เราก็อยู่นั้นไม่มีอะไร นั่นเห็นไหมเสือกกับคนกับพระที่ต้องการกับบรรดากับธรรมจริงๆ แล้วเป็นอย่างนี้ไม่ผิด

ท่านบอกว่าเสือเข้ามาจิตท่านก็ลง จิตทำไมมันรวมยากนักน้ำ เสือทำไมนานมานักน้ำ ตี ๓ ตี ๔ เป็นเวลาเสือจะขึ้นมาอนแล้วนี่ เสือมันอยู่บนถ้ำนี้ เสือกกับท่าน เหมือนว่าเป็นเพื่อนกัน ที่นี้พอนึกอย่างนั้นเสือขึ้นมาจริงๆ ฟังเสียงสวบๆ ขึ้นมานี้ มันจะขึ้นมาข้างๆ นี้ ขึ้นถ้ำ อ้าว เสือมาแล้วนะ ท่านว่าอย่างนั้น เสือมาแล้ว เตือนเจ้าของปลุกเจ้าของให้จิตลงมันก็ไม่ลง เสือมาใกล้ๆ แล้ว พอเสือมาใกล้ๆ กำหนดเสือโดดมาคาบคอ ท่านว่าอย่างนั้น คือเสือกมันก็มาธรรมตามันละ แต่กำหนดเอาเสือกนั้นมาคาบคอ ปับนี้จิตลงผิงเลย ตื่นเข้ามาเห็นแต่รอยเสือขึ้นแล้ว เจ้าของจิตยังไม่ถอนนะ นั่นเห็นไหม นิสัยอย่างนี้มี ถ้ามีเหตุเกิดปุบปับนี้ลงได้เร็วมี

อย่างพระองค์นี้ละ พระองค์นี้เป็นนักเลง ใจเด็ด ไปนั่งอยู่ทางเสือบ้างทางอะไรบ้าง ถ้าอยู่ธรรมดาฝึกยาก ท่านว่า ไปนั่งอยู่ทางเสือมาเสือไป มันเห็นเสือแล้วมันจะลงทันที แล้วก็แน่ใจด้วยว่าถ้าจิตลงแล้วอะไรก็ทำลายไม่ได้ ท่านว่าอย่างนั้นนะท่านเชื่อมั่นที่สุดเลย ถ้าจิตได้ลงผิงเท่านั้นละ อะไรก็ตามสามโลกธาตุนี้จะทำลายไม่ได้เลย ท่านว่า ลงผิงเลย เวลาเสือมันก็ผ่านมานี้ขึ้นแล้ว ท่านก็นั่งภาวนา นี้ละปัจจุบันเพื่อนกันนี้แหละ ท่านเกิดปีชาลท่านเป็นนักเลง แล้วห่างจนกระทั่งปานนี้ไม่ได้พบกันอีกเลย ท่านคงตายแล้วมั้ง องค์นี้เด็ดมากทีเดียว ท่านจริงจังมากสมว่าเป็นนักเลง ใจเด็ดมาก จริงจังมากทุกอย่างเลย

นี่เล่าเรื่องกรรมฐานให้ฟังเป็นอย่างไร นี่สดๆ ร้อนๆ นะ ไม่ใช่เอามาโกหกกันนะ เล่าอย่างที่ว่าจริงๆ อย่างที่เป็นนั่นละ พอเสือขึ้นมา มันจะขึ้นถ้ำมัน ทางนี้ก็นั่งอยู่แค่นี้ ถ้ามีเพดาน นี้ทางมันไป ขึ้นนี้ มันไม่สนใจกับคนนะเสือแปลกอยู่ เสือโครงนะมานี้มันผ่านขึ้นไปเลย ทางนี้พอมันมาแล้ว มาแล้วยังไม่แล้วยังกำหนดมันมาจับคออีก ทางนี้ก็ลงผิงเลย จนกระทั่งจิตถอนขึ้นมาแล้วไปดูรอยเสือมาจริงๆ ขึ้นแล้ว ไม่สนใจกับคนเสือกก็ตี คนก็นั่งอยู่นั้นจนกระทั่งจิตถอนขึ้นมา

นั่นละท่านจึงหาอยู่ในที่เช่นนั้น ที่ธรรมดาท่านไม่ชอบอยู่ท่านบอก มันไม่เด็ดจิตลงไม่ง่าย ถ้าถูกที่เด็ดแล้วจิตลงง่าย ว่าอย่างนั้น ท่านจึงไปหาอยู่บนภูเขาอีกนะ เป็นทางเสือมาบ้างอะไรบ้าง ชอบ นิสัยอย่างนั้น มี แต่อย่างหลงตาบวนี้ชี้ทะเลเลยเข้าใจไหม ละ เรามีแต่เล่าเรื่องของคนอื่น เราไม่เคยเป็นอย่างนั้น ชี้ไม่ทะเล็กมาแล้วให้คนฟังทั้งชี้ นั่นแหละเข้าใจไหม จิตนี้ถ้าได้ลงเต็มที่แล้วมันไม่มีอะไรนะ คือหมดทุกสิ่งทุกอย่างหมด

เลย ไม่มีความหมายอะไรที่จะเข้าไปแทรกในจิตได้เลย นั่นละเรียกว่าจิตลงเต็มที ร่างกายไม่มี หมัดโดยสิ้นเชิง มีแต่ความรู้ล้วนๆ จะพูดอะไรก็พูดไม่ถูก นั่นละจิตลงแท้ จิตมีอำนาจมากนะ ถ้าลงอย่างนั้นแล้วมีอำนาจมาก เพราะฉะนั้นจึงว่าจะอะไรจะไป ทำลายไม่ได้ ถ้าจิตได้ลงอย่างนั้นแล้วไม่มีอะไรมีอำนาจทำลายได้แหละ

ได้เล่าเรื่องให้พระลูกหลานฟังหลายแบบนะวันนี้ เรื่องเสือก็มี เรื่องอะไรก็มี หลายอย่าง แต่ก็น่าฟังเพราะเอานิทานสดๆ ร้อนๆ มาเล่าให้ฟัง คือนิทานพระกรรมฐานท่านต่างกัน ไปฝึกหัดต่างกัน อย่างองค์นี้เด็ดมาก ไปหาอยู่แต่ในที่อย่างนั้นแหละ ท่านไม่ค่อยอยู่ธรรมดา ท่านบอกภาวนาไม่เป็นท่า ท่านบอกตรงๆ เลย ถ้าอยู่ที่ธรรมดาภาวนาไม่เป็นท่า ต้องหาที่ตัด ท่านว่าอย่างนั้น ที่ไหนเด็ดๆ ตัดๆ ไปอยู่ที่นั่น แล้วได้ผลดี คำว่าได้ผลดีคือจิตรวม

คิดดูซิอย่างเสือมานี้ เสือขึ้นมาสวบๆ มันจะขึ้นถ้าของมัน ท่านนั่งภาวนาจิตไม่ลง ทำไมจิตมันจึงไม่ลงนะ มันดีอะไรนักหนา เสือทำไมนานมานักหนา ท่านนึกหาเสือสักเดี๋ยวนะ มา มันขึ้นมานี้จะขึ้นถ้ามัน พอเสียงสวบๆ มา เอ้อ เสือมาแล้ว ท่านหลอกจิต นี่เสือมาแล้วนะ จะให้จิตลงมันก็ยังไม่ลง ท่านเล่ามาชบชั้น โอ้ จิตใจท่านสำคัญและมีนิสัยอย่างนี้ พอมันเดินเข้ามาสวบๆ ไกลๆ มันก็ไม่ทำอะไรคนแหละ มันมา มันก็เข้าช่องนี้ขึ้นเลย มันไม่เคยผ่านเข้ามาที่คนนั่งอยู่แหละ มันมาข้างๆ ขึ้นทางโน้นเลย เวลาถึงลงนี่ไปเลยไปหากิน กลางคืนไปละไปหากิน ตอนตีสามตีสี่เขาจะกลับมา ขึ้นถ้าเขา เสือโคร่งใหญ่ แต่ไม่มีอะไรกับคน เพราะเขารู้คนมาแต่ไหนๆ เขาก็ไม่ถือคนเป็นอาหารด้วย เขาถือคนเป็นเจ้าอำนาจต่อเขาด้วยเขาต้องระวัง

พอเสือขึ้นมา ท่านเห็นเสือขึ้นมาแล้วยังไม่แล้ว ท่านยังกำหนดเอาเสือมาจับคอ ท่าน พอเสือจับคอแบบนี้พริบลงเลย หายเงิบ เสือจับคอคนแล้วก็ผ่านไป คนก็จิตรวมเลย เป็นอย่างนั้น นี่ละนิสัยต่างกัน บางองค์เจอเหตุต่างๆ นี่ก็จะลงได้อย่างรวดเร็ว บางองค์ฝึกเองก็ค่อยลงๆ อย่างเราจะต้องฝึกเอาอย่างหนักมันถึงลงของมัน จะให้มันลงแบบนั้นไม่เคย หรือมันไม่เคยเจออันตรายก็ไม่ทราบ เจอก็อะไรจะเผ่นก็ไม่รู้นะ ให้เสือเผ่นคงยากมาก กลัวแต่เราจะเผ่นนั่นซิ แต่ก็ไม่เคยเจอ ไปอยู่ถ้าเสือก็ไปไม่รู้กี่ครั้งก็หน แต่ไม่เคยเห็นเสือขึ้นมา

คือถ้าเรานี่ ถ้าเสืออยู่ข้างบน บางทีมันมานี้ขึ้นทางนี้ บางทีมาทางนี้ขึ้นทางนี้ ถ้าเสือ เสือโคร่ง แต่เขาไม่ถือเราเป็นอันตรายเป็นภัยต่อเขา ที่จะถือว่าเป็นอาหารหรืออะไรนี่ไม่ถือ...เสือ ระวังเสมอ ไปที่ไหนระวังคนมากเสือนะ อย่างอื่นเขาไม่ค่อยระวัง แต่กับคนเขาระวัง เขาจึงไม่ถือคนเป็นอาหาร ไปที่ไหนเราไม่เคยปรากฏว่าเสือกินคน ไม่มี ไปเที่ยวที่ไหนไม่ค่อยปรากฏว่าเสือกินคน เพราะเสือระวังคนตลอด เอาละที่นี้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ